

begravelsestale.dk

Kære familie,
kære venner,
kære menighed,

vi er samlet i dag for at tage afsked med Elsebeth Holm Nielsen – Else – og for at takke for det liv, som blev os givet sammen med hende.

Vi bærer hver især et billede af Else i hjertet.

For nogle er det barndommens klasselokale, hvor dansk og billedkunst fik farver og retning.

For andre er det hendes milde blik på kirkebænken, det lille nik, som sagde mere end mange ord.

For familien er det hverdagen, som blev blidere og rigere, fordi hun var i den.

Else blev født den 28. juli 1948 i Odense.

Hun blev 77 år.

Hun blev uddannet folkeskolelærer og fandt siden sit hjem og sin gerning i Roskilde, hvor hun sammen med Poul byggede et liv præget af kærlighed, omtanke og ansvar.

Sammen fik de to døtre, Mette og Rikke, og senere fire børnebørn, som hun elskede at læse højt for – en af de glæder, der fulgte hende helt til det sidste.

Else var lærer i hjertet, ikke kun af fag, men af mennesker.

Hun underviste generationer af børn i dansk og billedkunst.

Det var ikke blot bogstaver og billeder.

Det var nysgerrighed og mod, det var sprogets glæde og blikkets skarphed.

Hun kunne få et digt til at lande blidt på en tirsdag formiddag, og hun kunne få et barn til at opdage, at en streg på et papir kan åbne et helt univers.

Efter pensionen rejste Else meget.

Hun rejste ikke for at flygte, men for at folde verden ud.

Lav din egen personlige tale på begravelsestale.dk

Et nyt museum, en lille kirke i en sidegade, en vandresti, der duftede af fyr – hun tog det ind og bar det med hjem.

Og altid vendte hun hjem med noget at dele: et billede, en historie, en melodi, en tanke.

Jeg lærte Else at kende gennem mange års samtaler, gudstjenester og menighedsarbejde.

Hun var aktiv i menighedsrådet og i kulturhuset.

Ikke for at være i centrum, men for at skabe plads til andre.

Hun havde en sjælden evne til at forene omsorg med tydelighed.

Hun kunne sige: Det her må vi gøre ordentligt – og samtidig sørge for, at alle følte sig set.

Det er en balance, som ikke kommer af sig selv.

Den kommer af dannelse, af fællesskabsansvar, af en tro, der ikke råber, men bærer.

Jeg vil særligt nævne hendes oplæsninger ved sogneaftenerne.

Når Else læste H.C. Andersen, var det, som om eventyrene åbnede døren og trådte ind.

Børn og voksne sad lige stille, ikke fordi de skulle, men fordi historierne blev levende i hendes stemme.

Det var ikke pral; det var en gave, hun delte.

En gave af nærvær.

Hjemme hos Else og Poul var der spor af hendes lidenskaber.

Et akvarelpapir, der tørrede ved køkkenvinduet.

Vandrestøvlerne ved døren, lidt støvede af en god tur.

Et halvt løst krydsord ved kaffekoppen, blyanten klar.

Og musikken – Bach, Mozart – der fik eftermiddage til at trække vejret roligt.

Det er ikke de store brag, der bærer et liv.

Det er de små, trofaste tegn på opmærksomhed.

Else var nysgerrig, varm og principfast.

Hun kunne spørge – ikke for at vinde en debat, men for at blive klogere.

Lav din egen personlige tale på begravelsestale.dk

Hendes spørgsmål var velovervejede.

De bukker man for, fordi de er født af respekt.

Og hun havde en særlig evne til at få nye med i fællesskabet.

Hvor andre så en dør, så Else en stol, der manglede at blive trukket ud.

Kære Poul,

De har delt livet med Else, i hverdag og i højtider, i det, der lykkedes, og i det, der krævede tålmodighed.

De ved, hvordan hendes omsorg tog skikkelse: en hånd på skulderen, en gryde på komfuret, et: jeg har tænkt på det her.

De ved også, hvordan hendes tydelighed var en kærlighedsform – ikke for at styre, men for at værne.

I dag står De i det stille efterklangsværelse, hvor savnet fylder meget.

Må De finde trøst i det, I byggede sammen, og i den kærlighed, der lever videre i børn og børnebørn.

Kære Mette og Rikke,

Deres mor var stolt af jer.

Ikke på den larmende måde, men på den måde, hvor hun fortalte om jer med ro i stemmen og glimt i øjet.

Hun glædede sig over alt det, I hver især er, og hun fandt stor lykke i at læse højt, tegne, bage, gå ture – det almindelige, som ikke er almindeligt, når det deles med dem, man elsker.

Og til børnebørnene:

I kender mormors stemme, den der gjorde eventyr levende og kryds og tværs til en sport.

I kender hendes bestemte blik, når noget skulle gøres ordentligt, og hendes blide hånd, når det hele skulle lande blødt igen.

Bær det med jer.

Det vil vise jer vej mange gange.

Else levede af værdier, der er større end øjeblikket.

Dannelse – ikke som pynt, men som livsform.

Lav din egen personlige tale på begravelsestale.dk

Fællesskab – ikke som klub, men som ansvar for hinanden.

Og tro – ikke som paroler, men som et kærligt kompas i hverdagens valg.

Derfor var salmerne, vi synger i dag, også hendes sprog.

Altid frejdig peger på modet i det nære, modet til at stå og gå, også når vejen ændrer sig.

Dejlig er jorden minder os om, at livet er en gave, skønheden en gave, og at vores vandring er del af noget større, hvor håbet bærer gennem tid.

Når vi savner Else, og det vil vi, kan vi lede efter hende dér, hvor hun satte sine spor.

I skolernes klasselokaler, hvor et barn stadig tør rejse hånden.

I menigheden, hvor en ny altid finder en plads.

I kulturhuset, hvor et billede hænger lige, fordi nogen tog sig tid.

I vores måde at tale ordentligt sammen på – at lytte, før vi svarer, at spørge, før vi dømmer.

Min tak i dag går på vegne af mange.

Tak, Else, for Deres trofasthed mod kirken, for de timer, De gav uden at gøre væsen af Dem, for de møder, der blev lidt kortere og meget bedre, fordi De kom velforberedt.

Tak for den måde, De lod troen være stille styrke, ikke trompetstød.

Den slags bliver ikke altid bemærket i larmen, men den bærer i længden.

Tabet er virkeligt.

Men også taknemmeligheden er virkeligt.

Vi kan godt holde begge dele på én gang.

Vi kan sørge – for sådan er kærligheden skabt – og vi kan glæde os over alt det, som blev.

Vi kan sige farvel og samtidig sige tak.

Når vi om lidt går ud til jordpåkastelsen, gør vi det med ordene om jord, aske, støv – og med et håb, der ikke afhænger af vores følelser i dag.

Det håb, som Else kendte og levede af:

At livet, som er i Guds hånd, også rummer os, når vi ikke kan bære os selv.

Lav din egen personlige tale på begravelsestale.dk

At kærlighed ikke forsvinder, men skifter form.

At vi en dag skal ses i Guds lys, som det vi dybest set er: elskede.

Efter jordpåkastelsen samles vi i sognegården til kaffe og småkager.

Det er ikke en parentes.

Det er fællesskabets sprog.

Vi deler brød og minder, vi lægger en hånd på en skulder, vi fortæller den lille historie, som ikke måtte glemmes.

Det ville have glædet Else.

Lad mig til sidst efterlade Dem med et billede:

En bog ligger slået op på et bord.

I margen står et par små notater med blyant, nøgterne og kærlige.

Et tørret blad ligger mellem siderne, båret med hjem fra en vandretur.

Et lys er tændt ved siden af.

Sådan læste Else livet: opmærksomt, med et åbent sind, med plads til både tanke og skønhed.

Må vi læse videre på samme måde.

Æret være Elsebeth Holm Nielsens minde.

Tak for livet, Else.

Tak for stemmen, der bar historierne.

Tak for blikket, der så os.

Tak for de skridt, vi nu må tage – med Dem i ryggen og i hjertet.

Denne tale blev lavet med begravelsestale.dk. Besvar nogle få spørgsmål og generer din egen personlige tale nu på begravelsestale.dk

Lav din egen personlige tale på begravelsestale.dk